

VĚSTNÍK

P. b. b.

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku

Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

Ročník XXX.

Vídeň, prosinec 1983

Číslo 9-12.





PROČ SE JEZULÁTKO USMÍVALO

Když putoval Josef s Marií z Nazaretu do Betléma, aby tam udal, že pochází z rodu Davidova, což mohla vrchnost vědět právě tak dobře jako našinec, neboť to stálo již dávno v Písmě - v tu dobu přišel tedy anděl Gabriel tajně ještě jednou z nebe, aby viděl, co se děje v stáji. Dokonce ani archanděl ve své osvěcenosti nemohl dobře pochopit, proč to musel být nejubožší stáj, v kterém se měl narodit Pán světa, a jeho kolébka neměla být ničeho jiného než jesličky. Ale Gabriel ještě chtěl alespoň větrům poručit, aby nefoukaly skrze skuliny tuze ostře a aby oblaky na nebi hned zase neslzely pohnutím a nepokropily dítě svými slzami, a co se týkalo světla v lucerně, bylo třeba vstřípit mu ještě jednou, aby svítilo jen skromně a neoslňovalo a netrpytilo se jako vánoční hvězda.

Archanděl vyhnal z chléva také všechno malé zvířectvo, mravence, pavouky a myši; nebylo by lze domyslet následků, kdyby se třeba matka Maria předčasně zhrozila k vůli myši! Jen osel a vůl směli zůstat; osel proto, že beztoho musel později být připraven pro útěk do Egypta, a vůl proto, že byl tak ohromný a tak líný, že by ho ani všichni nebešťané nedostali z místa.

Nakonec ještě rozdělil Gabriel po stáji houf malých andílků na krokve; byli to takoví úplně malínci, kteří se skládají jen z hlavy a křídílek. Měli pouze tiše sedět a dávat pozor a dát hned zprávu, kdyby hrozilo dítěti v jeho nahé chudobě něco zlého. Ještě jednou se rozhlédl kolem sebe; potom zvedl mocný archanděl své perutě a vznesl se do výšin. Vše v pořádku. Ale přece nev úplně v pořádku, neboť na dně jesliček, v stelivu, seděla ještě blecha. Tato maličká nestvůra ušla archandělu Gabrielu, to se rozumí, neboť kdy má archanděl co dělat s blechami!

Když se zázrak udál a dítě leželo na slámě, tak půvabné a dojmavé ve své chudobě, andělé pro nadšení pod střechou více nevydrželi a oblétovali jesličky jako houf holubů. Někteří ovívali chlapce nebeskými vůněmi a jiní stále upravovali

vali slámu, aby ho netlačilo ani jedno stébélko. Při tomto harašení se ale probudila blecha v stelivu. Dostala velký strach, neboť se domnívala, že ji někdo honí, jako obvykle. Pohybovala se živě v jesličkách a zkusila všechno své umění; konečně ve své nouzi, vklouzla Božskému Dítěti do ucha.

"Odpust mi," šeptala blecha bez dechu, "ale já nemohu jinak, zabíjí mě, jestli mě chytí. Já hned zmizím, Božská Milosti, jen co budu vidět, jak."

Rozhlédla se kolem sebe a brzy měla plán hotový. "Poslyš," řekla, "když napnu všechny svoje síly a budeš ležet klidně, mohla bych dosáhnout lysinu sv. Josefa a odtud se pak dostanu na okenní kříž a ke dveřím..."

"Jen skoč," řeklo Jezulátko neslyšně, "budeš ležet klidně." A tu blecha skočila. Ale nedalo se zabránit, aby Dítě trochu nepošírala, když se připravovala ke skoku.

V tomto okamžiku vyburcovala Matka Boží svého manžela ze spánku. "Ó, pohled přece!" řekla Maria blaženě, "už se usmívá!"
(Podle K.H.Waggerl)

S o l i d a r i t a (Anekdota o Janu XXIII.)

26. prosince 1958, kdy Jan XXIII. byl asi dva měsíce římským biskupem, překvapil své okolí návštěvou ve velké římské věznici zvané "Regina coeli", t.j. "Královna nebes". Římané se nemohli upamatovat, který papež rozšířil svoji pastorační činnost jako římský biskup také na tamější vězně.

Správa věznice také neuznala za nutné utvořit pomocí koberců, svíců a damaškových potahů ponuré ovzduší poněkud přívětivějším.

Jeden z dozorců ovšem navrhl zcela vážně, aby byla velká jídelna, ve které měli vězni dostat papežské požehnání, vyzdobena jako římská basilika při velkých slavnostech.

Papež však přinesl vězňům především naději. "Moji milí synové, moji milí bratři," oslovil je v nepřipravené řeči, která se spíše podobala zpovědi. Tiše viseli vězni na rtech papeže. Dlouho před důtklivým napomenutím, aby v budoucnu

neuchylovali od správné cesty, prozradil Jan hostům "Královny nebes" se solidárním mžouráním očí, že i on kdysi býval všivák: předtím však vypravoval o jednom příbuzném, který šel na lov bez honebního lístku, byl rychle lapen a tak se dostal do basy.

"Ano, jen se smějte, dnes jsem vašim vězněm." Pak přišla jeho zpověd: "Jako chlapec jsem také jednou něco ukradl, a sice jablko. Ale měl jsem štěstí, neboť jsem nebyl chycen!" V následující přestávce nechal papež doznít osvobozující smích, aby končil v dialektu své domoviny: "Jak jsem mohl jablko vrátit, když jsem ho dávno snědl?"

Jak kozel zahnal Pražany

Bylo to r. 1422. Pražané a jejich spojenci oblehli hrad Karlův Týn, chtějíce se zmocnit české koruny, která tam byla chována a kterou tehdejšímu králi Zikmundovi odpírali. Od měsíce května přes léto leželi Pražané před hradem a obleženým již docházely zásoby potravy. Když se blížil svátek sv. Václava, obléhající žádali o příměří, aby oslavili pražské posvícení.

Obležení svolili a Pražané pozvali některé z nich na hody, o nichž pak společně dobře se měli.

Obležení chlubili se při tom, jak velikou mají ještě zásobu potravin, jako chleba, masa, ptákův, čerstvé zvěřiny a živých ryb i že by ještě tři roky mohli hradu bránit. Ti, kteří s obleženými hodovali a jim věřili, tvrdili, že z hradu jest tajný, podzemní průchod, kterým se tam zásoby dodávají. Prohlásili tedy, že nezůstanou déle u hradu, než do sv. Martina; potom ať si jej dobývá, kdo chce.

Týden po Všech Svatých přišli z hradu do tábora poslové prosit, aby nazítří zastaveno bylo nepřátelství. Budou prý na hradě slaviti svatbu.

Pražané ničeho nenamítali.

Příštího dne bylo slyšeti píště, hudce i bubeníky, jako by na hradě hráli k tanci, ač nikdo netancoval, nebylo ani ženicha, ani nevěsty a domnělí svatebčané chodili po hradě hladoví.

Obléhající, slyšíce ten hluk na hradě, reptali: "Tam jsou veselí, jedí a pijí a my zde snášíme

zimu a opouštíme svá řemesla. Když na hradě nemají hladu, nedobudeme ho.

Zatím obležení zabili kozla, poslední zvíře, které ještě běhalo po hradě, rozčtvrtili a jednu kýtu posypali srnčí srstí, kterou vytáhli z podložky pod sedlem. Takto připravenou kýtu dali poslovi, aby donesl veliteli obléhajících, panu Janu Hedvíkovi, a poručili též, co má vyříditi.

Přišel do ležení, pravil posel: "Pane nejvyšší hejtmane tohoto vojska! Královský hejtman i vládkové a zemanové s ním obležení, velice vám děkují, že jste zachovali příměří a tak pomohli, aby svatba a hody dobře se dokonaly. Také ženich vám děkuje a tuto vám posílá srnčí kýtu, abyste byl účasten jeho svatebních hodů."

Hejtman zdvořile poděkoval a divil se, jak přišli k čerstvé zvěřině.

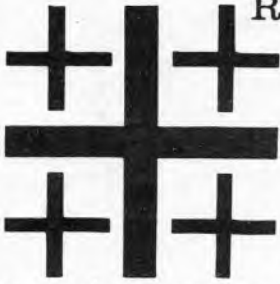
Když to slyšeli ostatní oblehatelé, pochopili, že za těchto okolností nikdy hradu nedobudou a na sv. Martina vrátili se do Prahy.

Posádka na Karlova Týně jása-la, že její kozel zapudil tolik tisíc Pražanů.

KRASY NAŠÍ ZEMĚ

Zámek Ottenstein
v Dolních Rakousích





ROZJÍMÁNÍ O ČASE

1. Co času jsi věnoval práci, dřině, lopotě...kolik času jsi věnoval Bohu, abys pracoval pro Jeho království, čest a chválu?
2. Co času jsi věnoval k uchování svého smrtelného těla..Pečoval jsi však se stejnou houževnatostí o svou nesmrtelnou duši?
3. Co času jsi věnoval četbě, vzdělání, objevování... Kolik však času jsi věnoval objevování Boha četbou Písma sv., aby ses vzdělal v pravdách Božích, upevnil ve víře a přijal Ducha sv., kterého On ti sesílá?

4. Co času jsi věnoval odpočinku, sportu, zábavě, požitkům... Našel jsi však také čas k uspokojení vnitřních tužeb, hledals duchovní posilu v modlitbě a rozjímání, aby ses mohl postavit proti zlu a najít pravý smysl své pozemské existence?
5. Co času jsi našel k řečem, diskuzím, poučování, přesvědčování jiných... Kolik však času jsi měl k dispozici pro svého Stvořitele, abys zaslechl Jeho volání, Jemu se otevřel, dal se jím inspirovat a pak mohl mluvit o NĚm i k jiným, přesvědčit je příkladem lásky a tak je k Němu přivést?
6. Co času jsi promarnil pomlouváním, kritizováním, souzením jiných...Našel jsi však odvahu a čas ke kritizování, souzení a zpytování sebe sama, v Boží přítomnosti, abys mohl začít své vlastní obrácení?
7. Co času zabrala tvá nekonečná zvědavost, abys konečně pochopil porozuměl, věděl...obracels se při tom o pomoc, o radu k jiným... Jak často jsi však upřímně a s důvěrou prosil Všemohoucího Boha o pomoc, o radu, abys nezabloudil v bludištích světa a svého vlastního JA'?
8. Co času zabralo tvé snění o bratrství, svobodě, spravedlnosti, míru, lásce, nesmrtelnosti... Kolikrát sis však udělal čas pro spojení s Ježíšem, abys v NĚm našel právě OSVOBOZENÍ, SPÁSU A VĚČNÝ ŽIVOT?
9. Co času jsi prospal a co času promarnil hledáním pozlátěk tohoto světa místo pravých - věčných hodnot; proto ti nezbylo mnoho času pro Toho, který stvořil ČAS a věnoval ti ho.
10. Co uděláš s časem, který ti ještě zbývá? ("Klub")

??

klepají ve dne v noci na zeď, aby mě zahrnali."

Vlastní puls v zkornacených cévách může být důvodem této doměnky. S počátku je člověk těmito úkazy velmi šokován, neboť se střídají fáze jasné a zmatené. Jsou to nejtěžší ztráty, které člověka postihnou. Pozvolna si ztrátu kontroly více neuvědomíme a celá odpovědnost padne na ošetřující okolí. Cit pro teplo, dobrotu, být ošetřován, brán vážně a být přijat, zůstane zachován, člověk má dále pocit být stále člověkem, i když řeč je jiná než dříve a není více "soudný". Ale splnění-li se ještě starému člověku určité základní potřeby, tak nebude úpadek - jak těžký je jeho začátek - tak rychlý a pro všechny zúčastněné tak bolestný.

ÚVAHA O STÁŘI

Prastarý papoušek pěstoval se sýčkem z rodu králů noci dobré přátelství, a při západu slunce vedli velice vážné rozhovory, často dlouho do noci. Po té co seděli chvíli mlčky proti sobě, začal sýček hovor se slovy: "Dožít se vysokého věku, musí být dosti obtížné," a hleděl tázavě do obličeje papouška stářím znameného. - "Stát se zralým pro stáří je milost," odpovéděl papoušek, "to znamená mnohanásobné odřikání. Musíme se probíjet k poznání, že zřekneme-li se dobrovolně svých vášní a přemůžeme-li žádostivost, najdeme cestu k světlu a pravdě!" "Člověk se musí tedy," doplnil sýček odpoutat od svých dosavadních zvyklostí a přejít k závazkům stáří beze hněvu." - "Tak je tomu," potvrdil papoušek, "stáří se musí prožívat s přemoženými smysly jako vysokou, ba nejvyšší důstojnost. Neboť jen pak není stáří pro posměch, nýbrž budící úctu, před kterou mládež bez odkloní své hlavy..."

O různých změnách v stáří

Práce se starými a přestárlými lidmi přináší často potíže, na které reaguje pomocník tím klidněji a moudřeji, čím lépe je na vše připraven a čím více ví o různých vývoji vysokého stáří.

V praxi ale nejsou často rodní příslušníci a ošetřovatelé na tyto potíže připraveni a jediné vysvětlení pro změněné chování starého člověka zní tuze často takto: "Teď se stává zlomyslným! Teď ukazuje pravý charakter!" Ošetřovatelé reagují přísně a rozhořčeně, příslušníci udiveně a vyděšeně a velmi smutně. Mimo toho všichni, kteří pečují o staré lidi, musejí zažít nečekané problémy a zároveň musejí bojovat se strachem před vlastním stářím.

Zažijeme-li tělesný úpadek starého člověka jako je oslepnutí, nehybnost kloubů atd., tak reagujeme plni soucitu. Ale jedná-li se o změny týkající se mozku jako je horší paměť nebo mizící kontrola "sociálního" chování, jsme na rozpacích.

Nezpracují-li oči a uši dojmy správně, nýbrž vykládá-li si je člověk nesprávně, dochází k mylným poznatkům v jeho okolí, k pravidelným bludným myšlenkám a třeba i k obvinění okolí, o kterém se postižený domnívá, že mu ubližuje a kterému nerozumí. "Moji sousedé



Milostiplné a radostné vánoce
a spokojený, šťastný nový rok
Vám všem přeji

Čs. lidové sdružení
redakce Věstníku
Jednota sv. Metoděje
duchovní správa
Orel Vídeň

Čs. lidové sdružení - sekretariát,
Vídeň XV., Pelzgasse 17/1 (přízemí):
Úřední hodiny a půjčování knih vždy
první a třetí čtvrtek od 19 do 20 h.

Mše sv. v kostele na Rennwegu 63,
Vídeň III.

V neděli a ve svátek v 7 hodin (tichá
mše sv.) a v 10 hodin (s promluvou). -

Každou třetí neděli v 16 hodin
přednáška P. Dominika se světelnými
obrazy na Rennwegu 63a.

Na ŠTĚDRÝ DEN, 24.12. v 22 hodin
PŮLNOČNÍ MSE SV. ZA UČINKOVÁNÍ SBORU JSM

Na BOŽÍ HOD, 25.12. v 10 hodin
slavná mše sv. Zpěváci každého věku,
přijďte zazpívat české koledy!

Na SVÁTEK SV. ŠTĚPANA, 26.12. mše sv.
jako v neděli.

31. prosince v 18 hodin mše sv. a po-
božnost na ukončení roku.

Na NOVÝ ROK A SVÁTEK TŘÍ KRÁLŮ v 10
hodin slavná mše sv.



NEZAPOMENUTELNÉ DNY A JEDINEČNÉ
ZÁŽITKY NÁM PŘINESL "KATOLICKÝ DEN"
A NÁVŠTĚVA SV. OTCE V RAKOUSKU ve
dnech 9. až 13. září: ať to bylo
v pátek 9. září, kdy se ve městě před-
stavily jednotlivé spolkové země.....;
v sobotu dopoledne koncelebrová mše
sv. spolu s kardinálem Glempem a kard.
Königem v upomínku, že sv. Klement
Maria Hofbauer, český rodák, také pů-
sobil v Polsku a Rakousku; mše v Donaū-
parku, kdy přes prorokované dobré
počasí lilo jako z konve a přes to
vytrvaly statisíce od začátku do konce;
návštěva v Haus der Barmherzigkeit; set-
kání se zástupci laických a církevních
organizací u sv. Štěpána a setkání
s našimi biskupy; setkání s pracujícími
rakouskými a z cizích zemí; setkání
s Poláky před kostelem sv. Karla, kde
papeže uvítali tisíce krajanů - mnozí
v národních krojích, i naši krajané
přišli v národních krojích a orelských
stejnokrojích. Mezi transparenty v ře-
či anglické a polské byly vidět také
nápisů české a slovenské. Sv. otec
pozdravil Čechy a Slováky v jejich
řeči. Skupina krojovaných Poláků před-
vedla na konec Sv. otci temperamentní
národní tanec. - Televisi a rozhlas
referovaly vzorně o všech událostech,
dokonce i bulvární tisk (po dobu pa-
pežské návštěvy zmi-zely z novin
obrázky neoděných krasotínek.) - Na
sv. Panny Marie (8. proince) vysílala
televisi souhrn všech důležitých bodů
návštěvy Jana Pavla II; rakouská de-
legace zavezla po té Sv. otci kasetu
s filmem promítané předtím v televizi.

DOUFEJME, ŽE "KATOLICKÝ DEN" PONESE
BOHATÉ PLODY!

